

Valdemar Sejer.

af
V. E. Jagemann.
Anden Del.
(fortsat.)

„Hvad fattes det gode, smukke Barn?“ — spurgte Kongen — „min Nærværelse kan dog aldrig være hende saa frygtelig?“

„Jeg forstår mig ikke paa hende i Dag!“ — sagde Dagmar — „hun har altid glædet sig saa hjertelig, naar hun hørte eders Lov og Pris, og naar der kom Budskab om eders Sejrvindinger, var hun ofte lige saa glad og lykkelig derover som jeg; hun taler aldrig om eder uden med den største Beundring og Hengivenhed, og nu sner hun grædende for eder og kan ikke synge eder en Vise til Ende. Der maa sikkert være hendet hende noget; men hun har Fortrolighed til mig, og jeg tænker vel at faa at vide hvad det er for en lønlig Sorg, som trykker hende.“

„Stade, for det unge, vakre Pigebarn, stulde hun allerede saa tidlig have en Hjertesorg!“ — sagde Kongen — „sejv hendes Vengstelse og Bedrøvelse klæder hende vel; men hun er intet Barn mer, ser jeg, hun er noget og bleven fager.“

„Kæst dig, kære Valdemar!“ — sagde Dagmar — „her jeg ingen Sjæl lærere i Danmarks Rige. Hun er ellers munter og klog, og hvad hun har for et elskeligt Hjerte, ved ingen bedre, end jeg.“

„Men, for tusind Potter! hvad fattes hende da?“ — spurgte Kongen fast utaalmodig — „jeg kan for min Død ikke lide nogen Sæger. Spørg hende ud, kære Dagmar! har du hende saa kær, skal hun, Gudsod! ogsaa være lykkelig!“

„Du kære, heftige Sjæl!“ — sagde Dagmar og smilte — „du glemmer i din Kraft og Vælde, at han, der raaber over Lyften, sidder højere, end alle Konger og Forster.“

Dronningens fromme Bemærkning bragte nu Kongen paa alvorlige Tanker om Folkets og Rigets Lykkelig. Han sagde at meddele Dagmar sine store Udflytter i Fremtiden og tilbragte saaledes endnu en venlig og fortrolig Time med hende i Enrum.

Da Kongen havde forladt Dronning Dagmars Gemat, som Jomfru Kirstine tilbage og bad Dronningen tilgive hende den barnagtige Frygt, som havde afbrudt hendes Sang for Kongen.

„Var det virkelig intet andet?“ — spurgte Dagmar — „hav Tillid til mig, gode Kirstine! og betro mig hvad der ligger dig paa Hjerte! Du har ingen oprigtigere Ven end mig, og Kongen selv har sagt, han vil gøre dig lykkelig, hvis det staar i hans Magt.“

„Kongen!“ — gentog Kirstine, glad forstræket — „den store, herlige Helt! — at, nej, det er ikke muligt — det kan dog hørlig hen eller J, edle Dronning! en stakkels fattig Ribberbatter tør dog aldrig tænke paa en Lykke, hvortil hun ikke er født og baaren. Jeg vil heller aldrig tænke derpaa. Spørg mig tun ikke mere derom, gode, velsignede Dronning! jeg tør dog hørlig betro eder eller noget Menneſte, hvad Gud i Himlen tun ved — og hvad det maatte ogsaa er Syn og Formastelse at tænke paa.“

„Syn og Formastelse!“ — gentog Dronningen og studede — „derfor bevare dig Gud og alle hellige i Naabe! endnu har du ingen ugubelig og formastelig Gerning at bebrejde dig, det ved jeg. Bevare din Hemmelighed fremdeles i dit Bysk! nu vil og tør jeg ikke vide den.“

„At, nej, min edle, fromme Dronning!“ — bad Kirstine og knælede for hendes Fod, medens hun grædende lagde Hovedet i hendes Stød — „tro dog, for Guds og den hellige Jomfrues Skyld, intet andet om eders stakkels Kirstine! jeg vil jo gerne tilstaa eder det, at jeg har ham inderlig kær, ham, jeg aldrig tør kalde min — ham, den tætteste og elskovdigste af alle Mænd i Verden; men han ved intet derom og faar det aldrig at vide. Syn og Formastelse er det dog vissevis ikke, naar ingen ved det, uden jeg og Gud i Himlen, naar jeg ærbødigt og stille bærer hans Vildeste i min Sjæl, men aldrig mer lader ham gribe min Haand og læse min Hemmelighed i mine Øjne.“

„Mistfælske!“ — udbrød Dagmar og blegnede; thi hun troede nu for vist, at det var Valdemar, hun mente.

„Ja vel maa J kalde mig uhykkelig, edle Dronning! men hvad kan jeg derfor? Syn og Formastelse var det tun, naar jeg et Øjeblik kunde glemme det svælgende Dø, som afslører os, — og for skal mit Hjerte breste! Rinder der intet Skjoldbundeblod i mine Arer, som i hans, saa rinder der dog stolt, ædelt Ribberblod, og et godt og ærligt Naan er at min Ar og Eje.“

„Arme, arme Kirstine! jeg forstår dig!“ — sagde Dronningen med et dybt, smerteligt Hjertesud — „Gud styrke og trøste dig, arme Barn! arme, forvildede Sjæl! jeg kan ikke. Bede for dig tun jeg tun, og det skal jeg; bede for dig vil jeg i min sidste Stund. Forsøg ikke! hoo ved — hoo ved, hvad det kan se? vort Liv og vor Lykke er i den Almægtiges Haand.“

Helt rystet, bøjede Dagmar sit Hoved mod Kirstines Bysk og græd; hun var en Afmagt nær, og Kirstine talte forstræket paa hendes Lærner. Et farligt Tilfælde var indtruffet med den unge, svage Moder, og Henrik Harpestrang blev kaldet. Han rystede paa Hovedet og fandt hendes Tilstand betænkelig. Den forstrækkede Jomfru Kirstine var utrokelig og bebrejdede sig med Kette, at den edle Dronnings Deltagelse i hendes Hjerteangst havde foranlediget denne Ulykke.

Dronningens pludselige og farlige Tilbagefald afbrød festen paa Ribehus med almindelig Forstrækkelse og Behymning. Kongen tæstede Taalborbet om og spæng op for at ile til hende. DronningRegise forlod sin kongelige Brudgom for at ile til hende. Men Lægen havde formet alle Indgangen og forlangte tun Stillehed og Ro for den syge. Paa Kongens Befaling blev der nu snart saa stille paa Slottet, som om alle dets talrige Beboere vare uddøde, og tun i Ribe og dens Omegn vidnede den urolige Folkestemmel og de mange bortdragne Gæster om Dagens Festlighed og afbrudte Glæde.

Det var sild ud paa Aftenen. Uden for Slotsporten stod Thorgejr Danastald, stille og vemodig ved Karl af Ribes Side og betragtede det store, mørke Slot, som nylig glimede af Fatter og Lys og gensk af Vægteløng og festlig Lummer, men hvor nu Glæden med Festligheden var forsvunden, som ved et Tordenslag. Endnu stinnede der tun et mat Lys fra den syge Dronnings Gemat, medens hist og her en enkelt Lampe bevægede sig uroligt og angstligt gennem de tilfældige Gange og Gematter. Himlen var mørk og overtrukket. Det var som Døden havde trænet i tunge Regnstrømer over Kongeborgen.

„Stulde Glæden og Lykkeligheden nu allerede være forbi paa Ribehus!“ — fultede Thorgejr — „det havde jeg dog ikke troet, da her forrige Gang brandte Brudeblus, og da Bønderne dansede saa lystelig her i Slotsgaarden.“

Der sejler Hr. Strange med Dronning Dagmar!

sang jeg den Gang saa glædelig; nu er det mig, som jeg snart stulde synge:

Der flyde Guds Engle med Dronning Dagmar!

Men hoi staa vi her saa længe? gode Karl! J haat jo som fastgøret og strirer paa de forbigaaende, som J havde sagt her og ventede en Hende i hvert Menneſte, der kommer fra Slottet.“

„Det gør jeg netop ogsaa!“ — svarede Karl — „ser jeg ret, har jeg nu Øje paa den, jeg søger. Ser J den trumme, dunstede Stikkelse, der kommer listende forbi Brænden med en Bogrulle, eller hvad det er, under Armen?“

„Hvad vil J ham? lad ham gaa med Fred! det er jo en stakkels fattig Pilegrim, som nok ligger paa Rejsen til det hellige Land.“

„Det er en Ulo i Faareklæder, som ligger paa Rejsen til Helvede!“ — sagde Karl — „det er den forvildede Alerk, som stræbe Grev Otto efter Livet og vilde forraade Kongens Hemmeligheder til Hjende. Jeg har været paa Spor efter ham den hele Dag; men han har nok mærket det og altid vidst at undgaa mig. Nu er han mig da sikker. Paa Slottet tør jeg ingen Støj gøre; men saasnart han har Foden ber uden for Porten, griber jeg ham i Muslingtrakten og bringer ham til Taarnet. Se, nu haat han stille og ser sig om. Kom lidt til Side! J maa tro, den Karl har intet godt i Sind, hørlig tun Kongen eller mod Grev Otto; han har jo fundet Bestutelse hos Greverne af Schwerin; er han i deres Tjeneste, er han sikker her som en Spejder og Forræder. — Men hvor blev han nu af igen? jeg ser ham ikke. Det er som forberet! jeg er færdig at tro, han kan gøre sig usynlig. Kom, kære Thorgejr, hjælp mig at oplede ham.“

„Er han endnu i Slotsgaarden, maa vi jo vel kunne finde ham!“ — sagde Thorgejr. — „Hvordan det saaledes sammen, har jeg ingen Medlidenhed med ham.“

Medens Karl og Thorgejr nu gik ind i Slotsgaarden for at opsoge den listige Alerk, var han gennem Baggaarden lystelig undkommen og red snart i fuld Hvirvel gennem Ribe Gader med en Kulle vigtige Papirer under Armen, som han under Hestens Tummel med en mageløs Dumdriftighed havde vidst at finde Vej til i Kongens Løntammer.

Den snilde Alerk havde straks bemærket, at han var bleven kendt af Karl ved Kathoveddøren, idet han med sit høvangerige Blyt efter Otto havde røbet sig; han havde derfor klogelig opfat sin egen personlige Hævn til en bedre Lejlighed og stundte sig med at udføre den vigtigere Startetrag, af hvis lykkelige Udførelse hans hele Fremtidslykke afhang hos Greverne af Schwerin. Med de vigtige Papirer under Armen og en liden Dolt under Kappen havde han paa Tilbagevejen fra Kongens Løntammer skjult sig i de mørke Gange paa Slottet, for at oppebie Tidsmødet og i Haab om endnu at træffe Grev Otto. Men da Hestens pludselig blev afbrudt, maatte han tilfældt søge for sin Sikkerhed, og nu, da han red over Sønderportsbroen, naandede han først friere og red noget langsommere det forie Stykke Vej ved Laen, som førte til Stoven.

Som han saaledes red, hørte han pludselig en Vlasten i Laen, hvorved hans Hest blev sty og foer til Side. Han blev selv saa forstrækket derover, at han tabte Lejlen af Haanden; men hvad der end mere forsværed den vantroste Alerk og bragte hans onde Samvittighed i Bevægelse, var Synet af en bleg, tvindelig Stikkelse, der med en Sivtræs i det mørke, flagrende Haar dansede i Maanens lys og sang en vild Sang, som hun ofte afbrød med en klingende Latter. Hæarene rejste sig paa Synderens Hoved. Galgebakken lige over for, hvor en Forbryder laa paa Stjæle og Hjul, og hvorfra et Par hæse Raabe blandede deres Strig med Kvindens Sang og Latter, foragtede endnu mere hans Forædelse. Han læste alle de Bener, han i sin Anekst tunde bulste; men hans Hest stjælede og fnyste, og snart laa han afmagtig i Græsset ved Laen.

Da han kom til sig selv, saa han sig angstelig om. Han saa tun Stjælen paa Galgebakken og hørte Laens Brusen; men Hestens, som han troede at have set, var forsvunden, og han tog Mod til sig og rejste sig. Hans Hest var borte. J Græsset ved hans Side blinkede hans Dolt; den greb han hastig; men forgæves søgte han med angstelig spejende Blyt om de vigtige Papirer; de vare ingensteds at finde. Han syntes atter at høre en Vlasten i Laen og en fjern Latter mellem Sivene, og uden at spørge lenger om Papirerne, flygtede han med Dolken i Haanden saa hastig, de stævende Ven tunde bære ham, og forsvandt paa sin Side Galgebakken, som en Forbryder, der løb fra Galgen og fra Bøddelens Haand.

Næste Morgen traadte Henrik Harpestrang med et glad Ansigt ind til Kongen og underrettede ham om, at det stod sig bedre med Dronningen, og at han troede, hendes Liv var uden Fare, hvis det for Resten var Guds Vilje, at hun stulde komme sig.

„Hendes Fromhed og Gudfrygtighed, Herre Konge!“ — sagde den lægeyndige Alerk — „hjælper hende dog mer, end al min verbale Kunst; thi Hellighed, høje Herre! er det bedste Lægemiddel baade for Sjæl og Legeme. Naar Dronningen derhos vil vogte sig for alle heftige Sindsbevægelser, saa vel som for gammelt Røddels, Solst,

Buttefød, og røget Harefød, item for Laks, Spegefild, Hornfild og al Slags Spægemad, saa haaber jeg, med den hellige Jomfrues Hjælp, at der ingen Fare skal have.“

Kongen overbeviste sig straks selv derom. Han besøgte nu Dronningen ofte og saa hende daglig bedres. Han glædede sig hjertelig derover og forlod ikke Ribehus. Men det var ligesom dette uvante, stille Liv og Luften i Sygestuen nedtrykte hans friste Livskraft og var hans heftige Natur imod. Hvad der end mere forstemte ham var den ubehagelige Efterretning fra Rom, at den bandlyste Bisp Valdemar, som havde hdmngt sig for Paven, ved Kejser Ottos Indflydelse ikke alene var bleven løst af Bannet og havde faaet Tilladelse til at holde Messe i Bispedraget, var af Hertug Bernhard af Sachsen paa ny indfat til Erkebisp i Bremen. Kejser Otto, hed det fremdeles, var fort for bleven kronet af Paven og havde hdmngt sig til at holde Stigsjølen for ham.

Junker Strange stod i Kongens Gemat, da han modtog disse Tidender.

„Hvad siger du dertil? Strange?“ — sagde Kongen og kastede Brevet hæmsfuldt paa Bordet. — „Min overmodige Fætter sidder igen paa sin Erkebispstol. Kejser Otto arbejder hemmelig imod mig i Rom. Nu, da Philip er død, trænger han ikke mere til min Arm. Jeg læste det i hans Redde, hyltelse Øjne, da han forlod mig. Sejersfesten her og Glæden over sine Landsmænds Flugt undte han mig ikke. Det varer vel ikke længe, ingen han ogsaa haat med en Hær paa mine Grænser.“

„J Guds Naavn, Herre Konge!“ — svarede Junker Strange munter — „saa tun J vel lige saa godt vide den ene Kejser Wintervejen, som den anden. Med Paven staar han sig ellers napper ret længe, holder han ikke bedre Ud og Forpligtelse, end det lader til. J Kong Frederik af Sicilien frugter han med Høje en farlig Medhjælper; men trykter han for Alvor mod ham i Apulien, er det ude mellem ham og Paven.“

„Tag mig det sidste Pærebrev Strange!“ — sagde Kongen og kastede sig fortrædelig i sin Armstol — „det ligger hist paa Hylden blandt de udenlandske Sæger.“

„Hvor? Herre Konge!“ — spurgte Strange og søgte forgæves efter Brevet.

„Ved Dokumenterne om de Schwerinske Anliggender.“

„Dem ser jeg ikke heller.“

„Hvad?“ — raabte Valdemar og for op — „er du flagen med Blindhed?“ Han gik nu selv hen til Hylden og saa med forbavelse, at hans vigtigste og hemmeligste Papirer vare forsvundne.

„Død og Fordømmelse! hvem har været her?“ — udbrød han i frygtelig Harme — „har Døren ikke været laast og lukket? eller have vi Forrædere midt iblandt os?“

Der blev nu søgt paa det nysgjæftige efter de bortkomne Papirer; men de vare intet Steds at finde, og Kongen hærmte sig forgæves over dette dumdriftige og ubegribelige Raan.

Den fromme Dagmar mærkede Kongens Forstemthed og havde flere Gange bedt ham opmuntre sig ved Jagt og ridderlige Øvelser. En Dag gentog hun dette Vnste i Henrik Harpestrangs Nærværelse.

„Dronningen har, saa vissevis, Ret, min naadige Herre og Konge!“ — sagde Lægen og betragtede Kongen med Opmærksomhed — „Arnen maa sinde og Hvalen svømme — ingen af dem kan høre en Messe til Ende. Stuen er ikke eders Element, Herre Konge! J maa jagt og tumles og derhos i nogle Dage drille Jernurt paa Vin! J er ellers i Stand til at faa Gullot. Et fromt og fornuftigt Sind er for Resten det bedste Raad, jeg ved.“

Da Henrik Harpestrang tillige forstod, at Dronningen nu næsten var helbredet, gav Valdemar ogsaa efter for Dagmars indstandige Bøn og drog med et talrigt Jagtselskab til Standerborg, hvor han agtede i nogle Dage at adspredde sig ved Falke-Jagten, som fra hans Barndom var hans kæreſte Forlystelse. Grev Albert, Ridder Otto og Abbalen Balg fulgte med ham; men Junker Strange lod han blive tilbage paa Ribehus; thi denne Dronningens tro og hengivne Ridder vidste ofte ved sin muntre og godmodige Skæmt at opmuntre hende, og han havde Befaling til ufortøret at fende Kongen et Alud, hvis Dronningens Tilstand paa mindste Maade stulde forværes.

Ellerte Kapitel.

Dagen efter Kongens Afreise befandt Dronningen sig saa vel, at hun første Gang til Tilladelse til at nyde den friske Foraarsluft i Slotskøben, hvorefter hun saa inderlig længtes.

Det var en fin, klar Majmaanedsdag. Jomfru Kirstine tunde ikke ledføge sin Hæst; thi hun laa sig af en festlig Fæder og havde ikke set Dronningen siden den sidste uhykkelige Festsaften. Dronning Regise var Dagen efter Brulluppet dragen med sin kongelige Gemat til Sverrig. Men Grevinde Ida, som endnu selv var noget svag efter sin Nedkomst, ledføgede Dronningen med et Par Lærner. Større Selskab indvode Dagmar ikke. Hun vilde saa gerne atter se sit Yndlingsstæd ved Laen; men hun havde dog en hemmelig Gru for dette Sted, hvortil ingen, med Undtagelse af Jomfru Kirstine, vidste Grunden. Uagtet Dronningen derfor straks paa Grund af Frakstanden forandrede sin Beslutning og opgav sit Vnste om at komme til Laen, troede Grevinde Ida og Lærnerne dog at gøre hende en Glæde ved at bringe hende derhen. De fit hende overtalt til at sætte sig i en Værestol, og ad en Omvej, som Dronningen ikke kendte, lode de hende bære til Løshytten ved Laen.

Glad overrasket, men dog halv forstræket, saa Dagmar sig pludselig paa det kære Drømmestæd. Det var ved højlys Dag, og snart var enhver Angstelig borte. Hun sad muntert paa Bænken ved den gængende Baad og drømte atter mild og rolig om sin Barndom og om en lykkelig Fremtid.

Saaledes havde hun vel siddet en Times Tid, og man tænkte allerede paa at vende tilbage til Slottet, da saa Lærnerne og Grevinde Ida med Forundring en fattig Blettervinde nærme sig med en fort Aflig dybt ned over Øjnene og med vaade, forrøvede Klæder; hun gik trum med

en Krykkestav under Armen, som en gammel, syg Kvinde; men under Afsen saa de et blegt, ungdommeligt Ansigt med et Par sorte, gnistrende Øjne.

„Hvor er den fremmede Kvinde kommen her ind? hvad kan hun vilde os?“ — sagde Grevinde Ida. Dronningen, som hidtil havde set drømmende paa de smaa Bølger i Laen, blev nu først den fremmede Stikkelse var og ubstødt forstræket et Strig.

„Frygt ikke, edle Dronning!“ — sagde Grevinde Ida — „det er tun en fattig stakkels Kone, som formodentlig vil bede; men det er ufortøret, at man ikke paa denne Tid har holdt Hovedøren lukket. Gaf sin Vej, lille Moer!“ — sagde hun til Kvinden — „her er ikke Stedet til at tale med Dronningen.“

„Jo, her er just det rette Sted!“ — svarede den fremmede Kvinde og opstog en høj, forvildet Latter, idet hun paatrængende nærmede sig Dronningen. — „Har J glemt, hvad Hafvruen spaaede jer? Dronning Dagmar!“ — bedblev hun med et halvt vemodigt, halv stædfro Smil. — „Det hjælper ikke at stride mod Strømmen: hvad der staar i den store, blaa Bog hist oppe, kan dog ingen forhindre. Jeg kan ogsaa spaa! ræt mig eders Haand, Dronning Dagmar! saa skal jeg sige eder om Hafvruen sagde Sandhed!“

„Bort, bort!“ — sagde Dagmar og blegnede — „jeg vil ikke spaaes — jeg vil ikke vide min Stakkelse — at, jeg ved den jo tun alt for vel. Vil du stræbe mig? onde Kvinde!“

„Jeg er for ringe til at vilde, og J med!“ — svarede Spaaevinden — „vi maa, se! det er Sagen. Stjerneerne spørge ikke om, hvad et Par Orme vil, som krympe sig i Støvet. J er vel hovmodig, fordi J kaldes Dronning af Danmark og talder den største Helt i Verden eders Vægteløse herre? men derfor skal J ikke se en stakkels fordomt Sjæl over Hovedet! Jeg har ogsaa drømt en Gang, jeg var Dronning. Derfor maatte min gamle ned ad Trappen, side de onde Tænger; men det ved jeg intet af; det maa den Sorte forsvare! J er ikke stort mere Dronning, end jeg, ston Dagmar!“ — bedblev hun og lo. — „Nej, der er den skønne Prinsesse Berengaria fra Portugal — hun har sorte Øjne, som jeg, og hun vil bære Kronen for os begge. For hende sang Valdemar Ekfoss-sange, medens J stod for Alteret med hans Tjener. Kender J Kong Valdemars Haand og Segl, saa læs og se om jeg lyver! J skal ikke tro, det var eder, Kongen tænkte paa, da han af Hellighed og Medynk favnede Dronning Dagmar!“

Med disse Ord rakte hun Dronningen et sønderrevet Brev, og let som en Hind var hun forsvunden mellem Bustene.

Bleg og stævende, stirrede Dronningen paa det sønderrevne Brev. Hun kendte Valdemars Haand og Segl. Bogstavene løb i et for hendes Øjne; men hun læste nok for at se, det var en Befaling til Junker Strange, at vende tilbage fra Vohmen uden Kongebrev, hvis det ikke var for sildigt. Ogsaa Berengarias Naavn saa hun; men nu tabte hun Brevet af Haanden og sank afmagtig til Jorden.

Junker Strange og Henrik Harpestrang vare ved Lærnerens Ansigt i største Hast ilede til. Med stor Forstrækkelse og Behymning blev Dronningen bragt tilbage til Slottet. Junker Strange havde set det velbekendte, uhykkelige Brev og tilintetgjort det. J Dronningens Gemat lyttedes det først Mester Harpestrang at bringe hende til sig selv. Hun saa sig forundret om og syntes tun dunstet at erindre, hvad der var foregaaet; men hun var beangstet og tunde ikke se Menneſter nok omtræng sig. „Tænd Lys!“ — sagde hun — „det er jo mørk Nat! — hent mig alle de Fruer, der er i Danmark! hent mig alle de viſe og lærde!“ — Nej, hent mig tun liden Kirstine! hun er dog den eneste af jer alle, som forstaar mig! — hun hørte ogsaa hvad Hafvruen sang:

En Søn du føder, saa lys og bold —
Hans Moder var varm, hans Fæder saa told —

Var det ikke saa hun sang? liden Kirstine! — Her vendte hun sig med et forvildet Blyt til Lægen og grad. Jomfru Kirstine var ved Budstabet om Dronningens Tilstand midt i Fæderheden sprungen ud af Sengen og havde i Hast kastet sin guldbalshæde Stadstøffel om sig. Hun traadte nu ind til Dronningen, og hendes Øjne vare saa taarefulde, at hun ikke tunde se Lærnerne, man paa Dronningens Befaling havde tøndt. Da Dagmar saa hende, bevæde hun sig fra sit Leje og omfavnede hende.

„Kan du læse, Barn?“ — sagde Dagmar — „saa tag den hellige Laks og læs min Sjæl til Ro! saa skal du sild det røde Skarlaget og ride paa min Ganger, naar jeg er død og borte!“

„At, tunde jeg tun hjælpe eder, min edle Dronning! tunde jeg frelse eders Liv med mit eget — jeg gjorde det jo saa gerne.“ Hun tog Bogen i Haanden og stirrede derti. „At, hjælpe eder Gud Fæder i Himmerig! den rige Krist forbarne sig over eder! — Eders Pine er haardere, end Staal.“

„Læs, læs, kæreſte Kirstine!“ — bad Dagmar angstelig — „hør! nu synger Hafvruen igen:

En Søn du føder med gylne Haar —
En stakkelt Lykke jeg tun ham spaar.

Giv mig mit Barn! giv mig mit Barn! lad den onde Kvinde ikke faa Magt over ham! — læs, læs!“
Dagmar trykkede Barnet angstelig til sit Bryst, og Jomfru Kirstine læste i den hellige Bog saa godt hun tunde, medens Lærnerne randt hende paa Bog og paa Haand.

„At, vil Gud dog have det og det saa maa se!“ — sagde Dagmar endelig roligere — „saa sendt straks Bud til Standerborg og bed min Herre og Konge komme!“
Førend Dronningen havde anfset det, var det allerede stet. Paa Junker Stranges Foranstaltning var der allerede sendt to Alud til Standerborg efter Kongen.

Karl af Ribe var den, som sidst var bleven sendt; men han red saa stærkt, at han kom langt forbi det første Bud. Da han saaledes kom farende mod Standerborg Slot, stod Kongen paa Højenloftsbroen og saa ud over Vejen.

(Fortættes.)